

ringer vide, om saadanne Aftaler er til Stede? Det maa blive et indre Anliggende, og det viser, at Island i Udenrigsanliggender kan optræde fuldkommen selvstændigt og uafhængigt af Danmark. Den danske Udenrigsminister vil, saafremt den islandske Regering maatte kræve det, være forpligtet til at udsende særlige Gesandter, som er betalte af Island. Hvorledes vil nu en saadan Gesandts Stilling overfor Danmark og Danmarks Interesser blive? Hvorledes vil hans Forretningsførelse forme sig? Kan det f. Eks. forbydes ham at korrespondere direkte med Islands Regering og modtage Direktiver fra denne? Naar man erindrer, hvad Maalet er: Enhed i Udenrigsstyrelsen, og Motiveringerne deraf, forekommer det mig, at denne Paragraf har faaet en højst uheldig Form.

Maalet for Delegationens Udsendelse var at styrke Rigsforbindelsen, og saaledes tror jeg, det opfattedes den Gang, at hvad det først og fremmest kom an paa, var, at Forbundstraktaten ikke blev af midlertidig Karakter. Nu er det dog saaledes, at det hele om godt og vel en Snes Aar kan kræves hævet. Var der noget, man maatte antage, at man fra dansk Side ventede sig af Forhandlingerne, var det netop det at komme til en endelig Ordning, men Ordningen er jo blevet fuldkommen midlertidig, om end man maaske nok fra islandsk Side kan betragte Loven som en endelig Opgørelse, fordi den tillader Island til den Tid at træde ud af Forbundet og gøre Adskillelsen effektiv og definitiv. Men kan man nu, efter hvad der hidtil foreligger af Erfaringer, virkelig forvente, at den Paragraf, der her er Tale om, kun er en Sikkerhedsventil og ikke noget, man virkelig vil tænke paa og forberede sig paa at udnytte, noget, som man ikke senere vil benytte sig af? Denne Paragraf og dens Bestemmelser vil blive i høj Grad bestemmende for Islands Politik i de næste 20 Aar, saa at Kravet om Islands fuldstændige Udskillelse bliver en Fane for et nyt Parti, der vil rejse en Kamp netop paa dette Grundlag. Vil ikke Virkningen deraf være den, at det gør det saa fristende for dem, som maatte rejse denne Opposition, at søge at benytte Loven til at røkke ved den Smule Fællesskab, Loven ellers tilstræber at bevare, navnlig naturligvis overalt, hvor Loven berettiger til at bruge den paa den Maade? Jeg kan naturligvis godt anerkende, som den ærede Ordfører for Venstre sagde, at Evighedsbestemmelser, Uopsiglighedsbestemmelser, ikke maa tages bogstaveligt, saaledes at de aldrig vil høre op, men jeg tror dog at være berettiget til at betragte dem som af meget betydelig

Værdi, og at det vilde have været af den største Værdi, hvis vi ikke havde denne Opsigelsesparagraf. Den ærede Ordfører for Venstre henviste til, at ingen kunde hindre Island i, hvis det ønskede at skille sig ud om 23 eller 25 Aar, at lukke for deres Søterritorium. Det kan nu være fuldkommen rigtigt, men Historien og Erfaringen viser dog, at statsretlige Baand har en Styrke og en Virkning langt udover deres virkelige Berettigelse for Folkenes egen Skyld. Mon det ikke er saaledes, at en Del af de Vanskeligheder, vi har i Europa, kan føres tilbage netop til den store Styrke i de statsretlige Forhold? Vi behøver kun paa selve Fiskerispørgsmaalet Omraade at se hen til det Baand, der hjemlede franske Fiskere frit Fiskeri paa New Founland, efter at New Founland var gaaet over fra den franske Stat til det storbritanniske Rige. Forpligtelsen varede mere end 100 Aar efter den Tid og langt ud over den Tid, hvor man paa New Foundland ytrede Forbitrelse over det og krævede de franske Fiskere udelukket.

Jeg skal ikke her komme dybt ind paa Spørgsmaalet om Fiskeriinspektionen, men dog tillade mig at anføre, at selve Retten for Island til at overtage Fiskeriinspektionen synes mig at aabne Færer for Vanskeligheder netop mellem os og Island. Retshaandhævelsen paa en Stats Søomraade hører nok under Statens Jurisdiktion, men adskiller sig dog deri fra anden Jurisdiktion, at den finder Sted paa Omraader, hvor Udlændingene normalt har Lov til at færdes frit. Derfor faar Retshaandhævelsen for Søterritoriets Vedkommende i høj Grad Karakteren af Retshaandhævelse overfor Udlændinge og paa Omraader, hvor de faktisk har Ret til at færdes, men kun med begrænsede Rettigheder. Derfor bliver det i høj Grad et Spørgsmaal om Forholdet til udenlandske Magter, og derfor synes det mig, at Fiskeriinspektionen hører til de Sager, der netop maa være fælles, saa længe man opretholder den fælles Udenrigsledelse, og at man ikke uden Betænkelighed vil kunne tænke sig den Ordning, at den bliver en særlig islandsk Institution, hvorved netop i Virkeligheden den udenrigske Styrelse let vil kunne lide yderligere Skaar.

Der var et tredje Fællesanliggende, hvis Opretholdelse og Sikring hørte til de Opgaver, som man fra dansk Side var enig om at burde søge gennemført, nemlig den fælles Højesteret. Forbundsloven aabner Mulighed for Bevarelsen heraf, men den giver ingen Sikkerhed derfor, idet Island til enhver Tid er berettiget til at oprette en